

skulde være til Hinder, indser jeg ikke. Det er alt, hvad Mindretallet har paabe-
 raabt sig. Jeg synes ikke, der er nogen over-
 dreven Holdbarhed i de Grunde. I hvert
 Tilfælde er der ikke for Flertallet nok til
 at fravige Standpunktet fra i Fjor. Med
 Hensyn til Retsreformen gjorde den ærede
 Ordfører for Mindretallet jo Forsøg
 paa at slippe bort fra det ubejlelige Fak-
 tum, som er kommet til siden Betænkningens
 Afgørelse, at det hører til de Em-
 beder, der blive nedlagte efter Kom-
 missionens Forslag. Det kan naturligvis meget
 godt hælde, at de 103 Embeder ikke blive
 bevarede til Enden, men saa vil Foran-
 dringen rimeligvis gaa i den Retning, at
 ogsaa andre blive nedlagte; det skal jeg
 ikke komme videre ind paa, men kun
 sige, at hvis vi overhovedet skulde
 nedlægge nogen af de bestaaende Jurisdik-
 tioner eller sammenlægge dem, tør jeg nok
 tro, at det netop vil blive saadanne Juris-
 diktioner som Fanøs, der have forholdsvis
 nær til det Sted, hvor Retskontoret skulde
 være. Naturligvis kan jeg godt forstaa, at
 det medfører Ubehageligheder for Fanø-
 boerne, at de dog i nogle Tilfælde skulde
 til Esbjerg, men det gør det saa mange
 Steder i Landet. Man kan dog ikke lægge
 et Retskontor i hvert Sogn. Maa jeg sær-
 lig til de Herrer, der have agrariske Inter-
 esser og have anket over den „Funktiona-
 risme“, den Embedsoverflødighed, hvorun-
 der vi lide her i Danmark, henstille, at
 de gøre Alvor af deres Tanker ved denne
 Lejlighed. Vi ville ikke i noget Tilfælde
 undgaa, hvor der er Tale om at nedlægge
 Embeder, at de lokale Interesser gøre sig
 gældende for at beholde dem. Skulle vi
 nogen Sinde frem ad denne Vej, maa vi
 virkelig være, om jeg saa maa kalde det,
 lidt haarde ved en Lejlighed som denne.
 Det kan ikke hjælpe, at vi altid lytte efter
 de lokale Røster, som uden at se til Lan-
 dets Interesser i Almindelighed, men blot
 med Hensyntagen til deres egne særlige
 Interesser, udtale, at her skal der gøres
 en Undtagelse. Vi maa dog en Gang se
 at faa begyndt; nu have vi begyndt, og
 saa skulde det hele nu til at gøres om
 igen. Det er en saa horribel Tanke, at
 jeg gad vide, hvad hele Retsreformkomis-
 sionens Arbejde med Hensyn til Jurisdik-
 tionsinddelingen skulde blive til, hvis vi for
 hvert lille Embede skulde have en For-
 handling som den, her føres. Vi skulde
 tage Hensyn til Befolkningen, siges der fra
 alle de Herrer Side, der have talt imod
 Flertallets Standpunkt, men de Herrer maa
 jo huske paa, at det ikke blot er Befolk-

ningen paa Fanø men Befolkningen i det
 hele Land, der skal tages Hensyn til, og den
 har Interesse af, at der gøres Besparelser
 i Statshusholdningen, hvor det kan gøres,
 og man skal saa ikke straks ved det første
 Skridt stoppe op af Rædsel over de Klager,
 som lyde fra den paagældende Befolk-
 nings Side. Medens jeg er ved Rets-
 reformkommissionen, vil jeg kun sige til
 den sidste ærede Taler (S. Sørensen), at
 der er dog den overordentlig store Forskel
 paa Nedlæggelsen af Embedet i Ning Her-
 red og Oprettelsen af et Straffedommer-
 embede i Aarhus, at man der ikke har
 det Tilfælde som her, at Loven allerede er
 given, og at der kun er Tale om at gaa
 bort fra den igen. Der kan man udsætte
 Spørgsmaalet, men her er der Tale om et
 Spørgsmaal, som er afgjort, og som man
 nu vil gøre om igen.

Ogsaa til den højtærede Minister maa
 jeg sige et Par Ord, skønt det koster mig
 Overvindelse. Den Maade, hvorpaa den
 ærede Minister i Dag er optraadt over for
 mig og mine Kolleger, er for udenforstaa-
 ende et godt Vidnesbyrd om, hvilke Van-
 skeligheder det volder at forhandle med
 den højtærede Justitsminister, og hvad det
 er, der gør, at der kommer saa faa Resulta-
 tater ud af Forhandlingen mellem dette
 Ting og ham. Den ærede Minister klagede
 over personlige Angreb paa ham. Jeg finder
 ikke, at der i noget, som er frem-
 kommet fra Udvalgets Side, har været
 Spor af personligt Angreb. Den ærede
 Minister mener dog vel ikke med
 personlige Angreb en Kritik af hans Hand-
 linger som Minister; den maa vi dog have
 Lov til at tillade os, hvor gerne vi end
 ville undgaa personlige Angreb, og det
 ville vi, jeg maaske mest af alle. Men den
 ærede Minister veg til Gengæld ikke til-
 bage for at rette personlige Fornærmelser
 mod os, idet han talte om den „Løshed“,
 vi skulde have gjort os skyldige i. Den
 ærede Minister vil jo vide, at der sidder
 adskillige andre Jurister i dette Udvalg
 end jeg, og hvis det var min Stilling som
 Jurist, han sigtede til, maatte Sigtelsen
 derfor ogsaa ramme dem; derfor maa jeg
 tilbagevise den. Den ærede Minister støt-
 tede sig til, at vi ikke havde opfattet, hvor-
 ledes hans Skrivelse til os af 22de Februar
 d. A. rettelig skulde forstaaes. Den have
 vi altsaa været mange om at misforstaa,
 hvis den skal forstaaes paa den Maade, som
 den ærede Minister nu siger. Der er mange
 andre inden for Udvalget — ogsaa mange
 kloge Hoveder — som ikke have forstaaet
 den ærede Ministers Skrivelse, saaledes